

Pfv.II.21.272/2013/5.

A Kúria a dr. Hevesi György ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Méhes Dávid Dániel ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés teljesítése iránt a Fővárosi Bíróságon 18.P.20.964/2010. számon folyamatban volt és a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.640/2012/4. számú ítéletével befejezett perében az alperes 31. sorszámu felülvizsgálati kérelme folytán a 2014. június 17. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 280.000 (kettőszáznyolcvanezer) forint - ÁFÁ-t is tartalmazó - felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 892.600 (nyolcszázkilencvenkettőezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a peres felek 1994 áprilisától 2007-ig élettársak voltak. 1994. október 14-én született D. utónevű gyermekük.

2007 elején a felperes elköltözött a B., D. u. 80. szám alatti közös lakásból, amit az alperes 1999-ben vásárolt és az ingatlan-nyilvántartás szerint kizárólagos tulajdonaként került bejegyzésre.

2007. december 20-án az alperes ezt a perbeli ingatlant 24.800.000 forintért értékesítette. Ekkor csak 2.480.000 forint foglaló került kifizetésre, a vételár teljes megfizetésének határideje 2008. február 15. volt.

A peres felek 2008. január 7-én egy „Megállapodás” elnevezésű, az

alperes által kézzel írt és a felek által aláírt szerződést kötöttek. Ennek értelmében a Dés utcai ingatlan eladási árát - a kivitelezésre váró közmű beruházás összegével csökkentve - az alperesre kedvezőbb 60-40 %-os arányban megosztják. Amennyiben a felperesnek jutó összeg személyi jövedelemadó köteles, úgy az alperes a 20 %-os mértéknek megfelelő személyi jövedelemadót visszatartja. A megállapodásban az is szerepel, hogy az alperes a gondozásában lévő közös gyermek után tartásdíjat a felperestől nem igényel és az adásvételi szerződés alapján kifizetett foglalóból 600.000 forint előleget a felperesnek kifizet.

A szerződéskötést követően a peres felek gyermeke - a megállapodástól eltérően - a felperes gondozásába került. Erre figyelemmel a felek olyan tartalmú jogerős bírói egyezséget kötöttek, melynek értelmében az alperes megfizet a közös gyermek tartására 2009. december 1-től kezdődően havi 30.000 forint határozott összegű gyermektartásdíjat.

A felperes keresetében 12.100.000 forint és ezen összeg 2008. június 16-tól számított késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését, figyelemmel a Ptk. 242. § (1) bekezdésére, a 277. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a 292. §-ban foglaltakra.

Arra hivatkozott, hogy a perbeli ingatlan vételárát a életközösségük fennállása alatt a közös vagyonból egyenlítették ki. Az ingatlan csak azért került az alperes nevére, mivel ebben az időszakban a felperes egy betéti társaság beltagja volt, ezért tartott attól, hogy egy esetleges rossz üzleti döntés miatt - korlátlan felelősségére tekintettel - az ingatlan veszélybe kerülhet. Az életközösség megszűnésekor a közös gyermek az alperes gondozásában maradt, erre tekintettel állapodtak meg a perbeli ingatlan eladási árának az alperesre kedvezőbb arányú megosztásában. A 2.480.000 forint foglalóból kiegyenlítették az ingatlanközvetítői jutalékot, ami 980.000 forint volt és a fennmaradó 1.500.000 forintot megosztották egymás között, a szerződés szerint.

Az alperes a szerződés további teljesítésétől elzárkózott és időközben a közös gyermek a felperes gondozásába került, ezért a felperest a 24.800.000 forint vételárnak nem a 40 %-a, hanem a fele, tehát 12.400.000 forint illeti meg, továbbá a vevő késedelmes fizetése miatt kifizetett kötbérből 300.000 forint. A felperes jutóját ugyanakkor csökkenteni kell a foglalóból már kézhez kapott 600.000 forinttal.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a perbeli ingatlant a saját vagyonából szerezte. 1992 februárjában ugyanis életjáradékkal vegyes tartási szerződést kötött, és az eltartott számára - életjáradékként elszámolva azt -

megvásárolta a B., B. u. 8-10. szám alatti ingatlant. Az eltartott halála után az alperes a lakást értékesítette, majd az eladási árból és a nagyszülők juttatásából nagyobb ingatlant vásárolt B., K. park 62. szám alatt. Ezt az ingatlant 1993. július 6-án eladta 4.000.000 forintért és 1999. augusztus 15-én került megvásárlásra a perbeli, D. utcai ingatlan, 3.500.000 forintért.

2009. január 9-én az alperes a Pest Megyei Bíróságon keresetet terjesztett elő jelen per felperesével szemben, melyben annak megállapítását kérte, hogy a felek 2008. január 7-én kötött megállapodása semmis, mivel azt kényszer, fenyegetés hatására írta alá.

Előadta, hogy az együttélés folyamán a felperes többször bántalmazta, rendőri intézkedésekre is sor került. A megállapodás aláírása előtt a felperes azzal zsarolta, hogy tönkreteszi a perbeli ingatlant.

A Pest Megyei Bíróság jogerős végzésével illetékességének hiányát állapította meg és a keresetlevelet áttette a Fővárosi Bírósághoz. A két per egyesítésre került. Jelen perben az alperes a keresetét viszontkeresetként nem tartotta fenn, azt érdemi ellenkérelmként kérte figyelembe venni.

A felperes az alperes ellenkérelmét alaptalannak tartotta. Állította, hogy a perbeli ingatlant közös vagyomból vásárolták, majd ezt követően teljes körűen felújították, átépítették. Arra is hivatkozott, hogy a megállapodás megtámadására nyitva álló határidő már eltelt, amikor a felperes a keresetét 2009. január 9-én a Pest Megyei Bíróságon előterjesztette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 8.928.000 forint tőkét és ennek 2008. június 16-tól járó késedelmi kamatát. Rendelkezett az illeték és a perköltség megfizetéséről is, ennek keretében az alperest 535.680 forint viszontkereseti illeték és ezzel összefüggően 275.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kiemelte, hogy a 2008. január 7-én létrejött megállapodást az alperes sajátkezűleg írta és aláírta, így az a Pp. 196. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül.

A perbeli ingatlan megszerzése az életközösség fennállása alatt történt. A megállapodás aláírásakor a felek kapcsolata már megszűnt, azonban annak aláírásáig az élettársi közös vagyon megosztására nem került sor.

A Ptk. 578/G. § (1) bekezdése, a 200. § (1) bekezdése, illetve a 242. § (1)-(2) bekezdése alapján - figyelemmel a bírói gyakorlatra is - az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az ingatlan-nyilvántartásba tulajdonosként be nem jegyzett élettárs tulajdonszerzésének nincsen akadálya. Az ingatlanra vonatkozó szerződés megkötésében formailag részt nem vett élettárs igénye a kötelmi jog általános szabályai szerint, illetve a polgári társasági szerződés alapján rendezhető.

Az alperes külön perben keresettel kérte a szerződés érvénytelenségének megállapítását, ezt az igényét jelen perben viszontkereset formájában már nem tartotta fenn, a megtámadási jogát kifogás útján érvényesítette, figyelemmel a felperes hivatkozására, mely szerint a megtámadásra nyitva álló határidőt elmulasztotta.

Az alperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy a megállapodást kényszer, fenyegetés hatására írta alá, ezt a tanúvallomások nem erősítették meg, az alperes újabb élettársa pedig csak hallomásból, az alperestől értesült a történekről. A szerződés tehát érvényes, ezért az alperes alaptalanul hivatkozott a kizárólagos tulajdonszerzésére.

A 2008. január 7-i megállapodás az élettársi közös vagyon megosztását jelentette, melyben az alperes egyértelműen rögzítette, hogy a perbeli ingatlan eladásából származó vételárat a rá kedvezőbb 60-40 %-os arányban osztják meg.

Az elsőfokú bíróság utalt a perindítás előtti, ügyvédek közötti levelezésre is, amelyben az alperes ügyvédje a megállapodás tartalmát nem vitatta. Kizárólag arra hivatkozott, hogy a felperes a perbeli ingatlan vételárához csak 250.000 forinttal járult hozzá, ezért legfeljebb a hozzájárulása 40 %-ára tarthat igényt. A felperes részesült a foglaló összegéből, amely egyébként jelentősen meghaladta az ügyvédi levelezésben elismert alperesi kötelezettség mértékét.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperes keresetét arra vonatkozóan, hogy a Ptk. 578/G. § alapján 50-50 %-ban állapítsa meg a bíróság a peres feleknek járó összeget a perbeli ingatlan eladási árából figyelemmel arra, hogy a közös kiskorú gyermek a szerződés kötéskor még az alperesnél nevelkedett, ezért döntöttek akkor a 60-40 %-os arányról, ezt követően azonban a kiskorú a felperes gondozásába került.

Az elsőfokú bíróság szerint a felperes nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a közös gyermek elhelyezésére figyelemmel szól a megállapodás a vételár 60-40 %-os felosztásáról.

Az elsőfokú bíróság a felperes kötbérrel kapcsolatos követelését is elutasította, mivel nem nyert bizonyítást, hogy az alperes a felperes által hivatkozott kötbért felvette.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az alperest 375.000 forint perköltség és 535.680 forint viszontkereseti illeték lerovására kötelező rendelkezését mellőzte. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyta. Az alperest a felperes javára a másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a per főtárgya tekintetében a perben feltárt adatok együttes és okszerű, a Pp. 206. §-a (1) bekezdésének megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a tényállást, érdemi döntése megalapozott, ténybeli és jogi okfejtése túlnyomó részben helytálló.

A felek az élettársi kapcsolat megszűnése, a perbeli ingatlan értékesítése után a vagyoni igényeiket a 2008. január 7-én a Pp. 196. § (1) bekezdés a) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződéssel rendezték, mellyel az élettársi vagyonszösséget a perbeli ingatlan eladási árának az alperesre kedvezőbb arányú megosztásával megszüntették.

A felperes ezen szerződés teljesítését kérte keresetében, az alperes érdemi ellenkérelmében ugyanakkor a szerződés érvénytelenségére hivatkozott.

Megtámadási kifogását a felperes jogellenes fenyegetése miatti kényszerhelyzetre, a Ptk. 210. § (4) bekezdése szerinti megtámadási okra alapozta.

A szerződés jogellenes fenyegetés miatti megtámadása azonban csak akkor vezethet eredményre, ha egyértelműen megállapítható, hogy a szerződési nyilatkozat a kilátásba helyezett személyi vagy vagyoni hátrány hatására jött létre. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a kényszerhelyzet bizonyítatlanságát, a tanúvallomások és az okiratok ugyanis nem igazolták az alperes azon állítását, hogy a szerződés megkötésére fenyegetett helyzetére tekintettel került sor.

A perindítás előtti levelezés nem hivatkozott kényszerre, fenyegetésre és az alperes a 2008. január 7-én kötött szerződés érvénytelenségének megállapítását csak 2009. január 9-én terjesztette elő a bíróságon.

A vételár alperesnek történt megfizetését követően a felperes részéről az alperesnek küldött, a megállapodás teljesítését sürgető

SMS üzenetek sem adnak alapot a szerződés eredményes megtámadására.

A fentiekre tekintettel a Ptk. 198. §-ának (1) bekezdése alapján a felek érvényes szerződéséből kötelezettség keletkezett a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére. A felperes élt törvényi jogával, ezért az alperes az elsőfokú ítélet szerinti vételár kifizetésére köteles a Ptk. 277. §-ának (1) bekezdése alapján.

Az alperes a fellebbezésében hivatkozott, személyi jövedelemadóval kapcsolatos elszámolási igényét az elsőfokú eljárásban nem érvényesítette, az adó kifizetését, annak összegét nem igazolta, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy az erre vonatkozó igény elbírálását a Pp. 247. §-ának (3) bekezdése kizárja.

A másodfokú bíróság 4. sorszámú jogerős végzésével a viszontkereset vonatkozásában a pert megszüntette, így nem vizsgálható, hogy az alperes a megtámadási jogát határidőn belül gyakorolta-e. A másodfokú bíróság végzésében rendelkezett a viszontkeresettel felmerült mérsékelt illeték viseléséről, ezért mellőzte az elsőfokú ítélet azon részét, ami a viszontkereseti illetékekre és az ezzel összefüggő perköltség megfizetésére vonatkozott.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a felperesi kereset elutasítását, másodsorban pedig - amennyiben a döntéshez szükséges tények nem állapíthatók meg - a másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő kötelezését kérte. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon járt el, tévesen állapította meg ugyanis, hogy a felperes és az alperes között létrejött, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződés alkalmas volt az élettársi vagyontársaság megszüntetésére.

Az eljárás során az alperes minden részletre kiterjedően, pontosan levezette, hogy a perbeli ingatlant hogyan tudta a saját vagyonából megvásárolni, milyen összegek álltak rendelkezésére. Ehhez képest a felperes semmilyen jövedelmet nem tudott felmutatni az élettársi kapcsolat időtartamára vonatkozóan. Sem az elsőfokú bíróság, sem a másodfokú bíróság nem derítette fel kellőképpen a tényállást annak érdekében, hogy a közös vagyon vonatkozásában a szerzési arány megállapítható legyen.

Jelen perben az alperes a Ptk. 236. §-ának (3) bekezdése szerinti megtámadási kifogás útján kérte annak megállapítását, hogy a perbeli megállapodás érvénytelen, mivel azt kényszer, fenyegetés hatására írta alá. A kifogás útján érvényesített megtámadási jog következménye a következetes bírói gyakorlat szerint az alperessel

szemben támasztott követelés elenyészése.

Az alperes a perben K. T. és K. Cs. tanúk útján, illetve számos alperesi fenyegető üzenettel, valamint az ingatlan értékesítését megelőző hónapokban lezajlott rendőri intézkedésekkel bizonyította, hogy ezek hatására az alperes az élettársi kapcsolat lezárásakor minden lehetséges eszközzel a konfliktusmentes megoldásra törekedett. Nem véletlen, hogy a felek a megállapodást nem az alperes lakásában fogalmazták meg, hanem a szomszédos pizzériában. Teljesen egyértelmű, hogy a felek között nem volt meg az akarategység a megállapodás tartalmát illetően.

Az alperes álláspontja szerint az eljáró bíróságoknak figyelemmel kellett volna lenniük a megállapodás tartalmára, arra, hogy az nem alkalmas az élettársi vagyonszövetség megszüntetésére. Annak eldöntésénél, hogy az élettársi közös vagyon megosztásában a felek írásban, illetve szóban teljes körűen megállapodtak-e, a bíróságnak a felek szerződési nyilatkozatai mellett a szerződéskötés előzményeit és a feleknek az ügyletkötést követő magatartását is értékelnie kellett volna.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság részletesen vizsgálta a kényszerre, fenyegetésre vonatkozó alperesi hivatkozást (kifogást). Erre vonatkozóan teljes körű bizonyítást folytatott le, azonban az alperes semmivel sem tudta alátámasztani a kényszerre, fenyegetésre vonatkozó állítását.

A megállapodás a jogszabályoknak megfelelően jött létre. Az alperes ennek megfelelően ki is fizette a foglalóból a felperest a megállapodás szerint megillető arányos részt és csak ezt követően tagadta meg a vételár további részének megfizetését.

Az SZJA-val kapcsolatos igényét az alperes az elsőfokú eljárásban nem érvényesítette, és még a másodfokú eljárás során sem igazolta annak teljesítését. A megállapodás is csak az SZJA elszámolás lehetőségét említi és nem állapít meg erre vonatkozóan közvetlen kötelezettséget. Egyébként is helytelenül állapította meg az alperes a felperes által fizetendő SZJA mértékét, tekintettel arra, hogy az adó alapja az eladás és vétel közötti értékkülönbség, illetve annak csökkentett része. Tekintettel arra, hogy a két esemény között 8 év telt el, ez eleve 30 %-kal csökkenti az adóalapot.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A peres felek teljes bizonyítóerejű magánokiratba foglalt

megállapodást kötöttek 2008. január 7-én, melyben részletesen meghatározták, hogy a 2007. december 20-án értékesített, az ingatlan-nyilvántartásban kizárólag az alperes tulajdonaként nyilvántartott B., D. u. 85. szám alatti - korábban közös lakásukként szolgáló - ingatlan eladási árát hogyan osztják fel egymás között, illetve hogy a felperest megillető 40 %-os hányadra tekintettel az alperes a már átvett foglaló 40 %-át, azaz 600.000 forintot átadja a felperesnek.

Jelen per tárgya a szerződés (megállapodás) teljesítése, illetve érvénytelenségének megállapítása volt. Egyik peres fél sem kérte az élettársi közös vagyon megosztását, bár valószínűsíthetően az ingatlanra vonatkozó megállapodással ez megvalósult, figyelemmel arra, hogy egyéb közös vagyoni ingatlan, illetve ingóság meglétét, megosztásának szükségességét egyik fél sem állította.

A bíróság jogerős ítéletével az alperest a szerződés szerinti teljesítésre, a felperesnek még járó vételár- hányad megfizetésére kötelezte, elutasítva az alperesnek a szerződésből eredő követeléssel szembeni kifogását, amit az alperes arra hivatkozva terjesztett elő, hogy a megállapodást felperesi kényszer, fenyegetés hatására írta alá.

A Ptk. 210. § (4) bekezdése szerint akit a másik fél megtévesztéssel vagy jogellenes fenyegetéssel vett rá a szerződés megkötésére, a szerződési nyilatkozatot megtámadhatja.

A jogirodalom, illetve a bírói gyakorlat értelmében a jogellenes fenyegetés akkor állapítható meg, ha az a konkrét szerződési akaratot közvetlenül befolyásolja (hajlítja), ami nélkül a szerződést az arra hivatkozó fél nem kötötte volna meg. A jogellenes fenyegetésnek mindig a szerződéskötés időszakában kell fennállnia, megvalósulnia.

A felülvizsgálati kérelemmel szemben az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le a felperes által hivatkozott érvénytelenségi okra vonatkozóan és ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott bizonyítékok miért voltak alkalmatlanok a szerződés érvénytelenségének alátámasztására.

K. Cs., az alperes élettársa csak az alperestől értesült az ingatlanra vonatkozó megállapodás megkötésének körülményeiről, illetve azt vallotta, hogy egy alkalommal hozzá menekült az alperes, akin látszottak a bántalmazás nyomai, láttelelet felvételére azonban nem került sor. K. T. pedig, a felek korábbi szomszédja nem tudott arról, hogy a felperes az alperest terrorizálta, bántalmazta volna. Néha átszűrődött láрма a szomszédból és egy vagy két alkalommal a rendőrség is kint járt a hangoskodás miatt. Ezt

részben alátámasztotta az a rendőrségi átírat, melynek értelmében egyetlen alkalommal került sor intézkedésre a felek ingatlanában, 2007. szeptember 27-én, tehát mintegy háromnegyed évvel a megállapodás megkötése előtt. Ezen alkalommal a rendőrség mindkét peres féllel szemben intézkedett családi botrány, szóváltás miatt, különös tekintettel arra, hogy a felperes és az alperes egyaránt megrongálták a bútorokat.

A fentiekből kitűnően a perben az alperes a kényszer, fenyegetés tényét nem bizonyította, erre alapozva a szerződés érvénytelensége nem volt megállapítható. A megállapodás megkötésének időszakában az élettársi kapcsolat már nem állt fenn, a felek különváltan éltek, az alperes pszichikai, fizikai ráhatás tényét kényszer, fenyegetés megvalósulását a megállapodás kötésének időpontjában nem bizonyította. Kétségtelen, hogy a megállapodás megkötését követően, miután az alperes az ingatlan teljes vételárát kézhez vette, a felperes számos, türelmetlen hangú, fenyegető jellegű SMS-t intézett az alpereshez, melyben követelte az alperes szerződésszerű teljesítését. A megállapodás megkötése előtti időszakra vonatkozóan azonban hasonló tartamú SMS küldését az alperes nem állította, ahogyan a felek ügyvédei között a perindítást megelőző levelezésben sem esett szó felperesi kényszerről, illetve fenyegetésről.

A bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott ezért az első- és másodfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felek között érvényes megállapodás jött létre az alperes által írt és mindkét fél által aláírt teljes bizonyító erejű magánokiratban, melynek következtében a Ptk. 198. § (1) bekezdése szerint az alperes számára kötelezettség keletkezett a megállapodásban vállalt szolgáltatás teljesítésére, azaz az ingatlan vételárának átvételét követően annak 40 %-a megfizetésére a felperes részére.

Az alperes arra is hivatkozott, hogy a perben a bíróság nem vizsgálta a feleknek a szerzésben való közreműködése arányát, noha a perbeli időszakban a felperes jövedelemmel alig rendelkezett. Ez a hivatkozás azonban téves, mivel a perben a bíróságnak nem az élettársi közös vagyon megosztásáról kellett döntenie, hanem a vitatott megállapodás érvényességéről, illetve érvénytelenségéről. A szerződéskötés során pedig nem volt akadálya annak, hogy a felek a szerződés ténybeli tartalmát, tehát tulajdoni hányaduk arányát a valóságtól eltérően rögzítsék.

Megjegyzendő ugyanakkor, hogy a D. utcai ingatlan korábbi tulajdonosa, Gy. J. írásbeli nyilatkozatában előadta, miszerint az ingatlan eladására vonatkozó hirdetésére a felperes jelentkezett, mindvégig vele tárgyalt, a 400.000 forint foglalót is a felperes adta át. Az alperessel az eladó csak az ügyvédnél találkozott. Ez azt támasztja alá, hogy a felperes az adásvétel során nem volt „kivülálló”, aktív szerepet játszott annak megszerzésében.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében azt is kifogásolta, hogy az első-, illetve másodfokú bíróság nem számolta el azt a 20 % mértékű jövedelemadót, amit a megállapodás szerint az alperes visszatartathatott a felperest terhelő SZJA fizetési kötelezettség teljesítése érdekében.

A fentiekkel összefüggésben helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság arra, hogy ezen igényét az alperes az elsőfokú eljárásban nem érvényesítette, ezért erre a fellebbezési eljárásban a Pp. 247. § (2) bekezdése értelmében már nem volt lehetősége. Az alperes egyébként sem bizonyította a felperest terhelő személyi jövedelemadó kifizetésének tényét. Önmagában pedig a megállapodásban rögzített esetleges kötelezettség nem ad alapot a felek közötti elszámolásra.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem volt eredményes, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint őt kötelezte a Kúria a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, 8.928.000 forint felülvizsgálati pertárgyérték figyelembevételével.

Alperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2014. június 17.

dr. Kőrös András s.k. a tanács elnöke, dr. Makai Katalin s.k.
előadó bíró, dr. Csúri Éva s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő